

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

29. november 2012

Besvarelse af spørgsmål 22 til L 41 stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 14. november 2012 efter ønske fra Ole Birk Olesen (LA).

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Kan ministeren bekræfte den opfattelse, at det i straffesager som i administrative sager er tiltalte, som har bevisbyrden for, om en fritagelsesmulighed finder anvendelse? Og i så fald vil ministeren oplyse, om ministeren er enig i, at det vil være særdeles vanskeligt og omkostningstungt at løfte den bevisbyrde, da det kræver komplicerede økonomiske vurderinger, herunder afgrænsning af det relevante marked, opgørelse af markedsandele og øvrige subjektive vurderinger, jf. konkurrencelovens § 8, relevante gruppefritagelser, samt Europa Kommissionens retningslinjer, f.eks. retningslinjer for horisontale samarbejder, som f.eks. tillader prisaftaler og produktionsbegrænsningsaftaler mellem konkurrenter ("karteller"), hvis der er tale om "produktionssamarbejder", forudsat parternes markedsandele ikke overstiger bestemte tærskelværdier?

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
evm@evm.dk
www.evm.dk

Svar:

Når det drejer sig om administrative sager, er det konkurrencemyndigheden, der har bevisbyrden for, at en overtrædelse har fundet sted, mens det er den virksomhed, der påberåber sig en fritagelsesmulighed, der har bevisbyrden herfor. Der skal bl.a. påvises effektivitetsfordele ved den konkurrencebegrænsende aftale, og at disse fordele kommer forbrugerne til gode.

Hvad angår straffesager, fortjener spørgsmålet et mere nuanceret svar end blot en bekræftelse.

Herudover er det vigtigt at være opmærksom på, at der ved politiets opklaring af en sag og ved anklagemyndighedens sagsbehandling gælder det såkaldte objektivitetsprincip. Det indebærer, at politiet og anklagemyndigheden er forpligtet til ikke alene at tage alt i betragtning, som kan tale for, at en mistænkt har begået en forbrydelse, men også at tage alt det i betragtning, der kan tale for, at det ikke er tilfældet. Princippet medfører, at anklagemyndigheden kun bør rejse tiltale i de sager, hvor det skønnes, at tiltalerejsning vil føre til en domfældelse.

Foreligger der i en konkret sag forhold, som kan begrunde, at f.eks. gerningsindholdet i forbuddet mod kartelaftaler ikke kan anses for opfyldt, har anklagemyndigheden pligt til ikke at rejse tiltale mod den pågældende.

Hvis anklagemyndigheden og den tiltalte ser forskelligt på sagen, står det

tiltalte frit for i sit forsvar at inddrage de spørgsmål, som vedkommende tillægger særlig betydning. Hvis den tiltalte f.eks. mener, at et kartel bør være fritaget fra forbuddet mod konkurrencebegrænsende aftaler, er det op til den tiltalte at forklare hvorfor. De data mv. for effektivitetsgevinster, som er relevante for vurderingen af, om en kartelaftale kan fritages fra forbuddet, er ofte ikke nogle, som anklagemyndigheden er i besiddelse af. Det må derfor være den tiltalte, som må være nærmest til at fremføre dem.

Endelig skal jeg understrege, at det påhviler domstolene at finde frem til den materielle sandhed i sagen. Dette princip skal værne mod, at uskyldige dømmes, men samtidig også sikre at skyldige drages til ansvar.

Hvad angår spørgsmålet om et ”produktionssamarbejde” kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål 8.